U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **U. A.**, pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2012, č. j. 4 A 33/2012 - 15,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2012, č. j. 4 A 33/2012 - 15, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 5. 2012, č. j. OAM-122/LE-LE05-NV-2012, o nepovolení vstupu na území České republiky ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V průběhu řízení o kasační stížnosti nebylo možné přes opakované pokusy doručit stěžovatelce písemnosti na místo jejího pobytu podle evidence ministerstva, kterým bylo Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Dotazem na toto Pobytové středisko bylo zjištěno, že stěžovatelka z něj odešla dne 25. 7. 2012. Následně bylo zjištěno, že se stěžovatelka nezdržuje ani na adrese ul. 5. k. 1324/7, P., kterou uvedla při odchodu z pobytového střediska.

Podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).

Citované ustanovení obsahuje speciální úpravu důvodů pro zastavení soudního řízení ve smyslu ust. § 47 písm. c) s. ř. s., a to bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně

povinného zastoupení advokátem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 – 66, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda lze ust. § 33 písm. b) zákona o azylu aplikovat i za situace, kdy nelze zjistit pobyt stěžovatelky v průběhu soudního řízení o přezkumu rozhodnutí ministerstva vydaného podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

Podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Ust. § 33 písm. b) zákona o azylu je systematicky zařazeno do hlavy IV zákona o azylu, která upravuje přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany soudem, přičemž napadené rozhodnutí ministerstva nelze považovat za konečné rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Je proto nutné posoudit, zda je pro aplikaci ust. § 33 písm. b) zákona o azylu rozhodující povaha řízení o udělení mezinárodní ochrany, v jehož rámci je napadené rozhodnutí ministerstva vydáno, anebo konečná povaha rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 – 45, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že smyslem ust. § 33 zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými žalobami, pokud žalobci již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky. Smysl a účel tohoto ustanovení je tedy procesně ekonomický, tzn., že meritorně mají být projednána věc pouze tehdy, je-li z jednání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, zejména z toho, že je k dispozici orgánům České republiky a poskytuje v řízení patřičnou součinnost, patrné, že i nadále má skutečný zájem na poskytnutí mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je rozhodnutím vydaným v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jeho účelem je ze zákonem stanovených důvodů nevpustit žadatele na území České republiky a posoudit jeho žádost v rámci tranzitního prostoru mezinárodního letiště. Zákon o azylu na základě rozhodnutí ministerstva podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu umožňuje, aby za účelem posouzení důvodnosti žádosti byl žadatelům takto znemožněn vstup na území České republiky maximálně po dobu 4 týdnů.

V dané věci stěžovatelka požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 5. 2012 v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha – Ruzyně a na základě napadeného rozhodnutí ministerstva byla umístěna do přijímacího střediska Praha - Ruzyně. Po uplynutí 4 týdnů pak byla dne 7. 6. 2012 převezena do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí.

Stěžovatelka tedy stále po podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po vydání napadeného rozhodnutí byla v postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany

a řízení o její žádosti pokračovalo. Soudní řízení o přezkumu rozhodnutí podle ust. § 73 odst. 4 c) zákona o azylu je tak nutno vnímat jako řízení o přezkumu rozhodnutí v režimu pokračujícího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po dobu omezení osobní svobody v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (ve smyslu omezení vstoupit na území České republiky) nemohlo u stěžovatelky z povahy věci dojít k situaci předvídané v ust. § 33 zákona o azylu, nicméně po jejím vpuštění na území České republiky byla umístněna do pobytového střediska, z něhož odešla, a její aktuální místo pobytu nelze zjistit.

V povaze rozhodnutí ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a ani v jeho systematickém zařazení v zákoně o azylu nelze nalézt důvod pro odlišný postup správního soudu, než jaký je stanoven v ust. § 33 zákona o azylu, pokud nastane objektivní situace spočívající v nemožnosti zjistit aktuální místo pobytu stěžovatelky. V každé fázi řízení o mezinárodní ochraně je požadavek, aby žadatel byl dispozici orgánům České republiky a poskytoval v řízení patřičnou součinnost, na místě. To, jaký typ správního rozhodnutí v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je soudně přezkoumáván, není z uvedeného hlediska rozhodné. Soudní ochrana má být poskytována jen tehdy, projevuje-li o ni ten, který se jí domáhal, i nadále patřičný zájem. Jakkoli tedy správní rozhodnutí přezkoumávané k její žalobě není rozhodnutím, které by s konečnou platností řešilo azylověprávní status stěžovatelky, nýbrž pouze rozhodnutím o tom, jakým způsobem s ní má být v určité fázi řízení o její žádosti nakládáno, je vzhledem ke smyslu a účelu institutu zastavení řízení podle ust. § 33 zákona o azylu na místě toto ustanovení na věc stěžovatelky aplikovat.

Proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Eliška
Cihlářová
předsedkyně senátu